

1

AVERY

's Morgens vroeg, na een treinreis van ruim drie uur, word ik verwacht op mijn nieuwe school. Na een nogal kil afscheid van mijn vader, ben ik op de trein gestapt. Sindsdien kijk ik niet meer terug.

Ik heb alleen een weekendtas bij me, meer niet. Bijna al mijn spullen liggen nog thuis, maar ik denk er niet aan om ooit nog terug te keren. Zestien jaar lang heb ik de woede van mijn vader moeten doorstaan. Nu ben ik vrij.

Mijn oude school heb ik ingeruild voor een kostschool in niemandsland. Volledige vrijheid heb ik niet, toch ben ik overtuigd dat alles beter is dan mijn oude leven. In Malaney werd ik constant in de gaten gehouden door mijn vader, die hoog in aanzien stond als burgemeester. Ieder klein foutje dat ik maakte, werd door hem afgekeurd. Mijn leven was één grote nachtmerrie, tot mijn schooldecaan me wees op een glimmende brochure die haar was toegestuurd. Met blokletters, uitroeptekens en tientallen foto's van blije kinderen, werd een kostschool gepromoot voor hoogbegaafde tieners. Het was een kans op een nieuw leven, een frisse start.

Ik heb alles te danken aan mijn decaan, die uiteindelijk mijn vader wist te overtuigen om me in te schrijven voor het Meerbegaafde Scholeninstituut. Drie weken later werd mijn aanmelding goedgekeurd en mocht ik mijn laatste schooljaar op het MSI afmaken, ver weg van alle mensen die ooit tot mijn oude

leven behoorden. Het zal niet lastig zijn om Malaney te verlaten. Per slot van rekening laat ik toch niets van waarde achter.

Wanneer ik het station verlaat, zie ik in de verte al de bus staan. Vanaf hier is het nog enkele uren rijden naar de kostschool, maar ik heb het geluk dat ik rechtstreeks naar het MSI kan. Met mijn weekendtas over mijn schouder gehesen, loop ik richting de parkeerplaats. De chauffeur staat buiten de bus te wachten met een grote glimlach op zijn gezicht. Na mijn toegangsbewijs te hebben gegeven, gooi ik mijn tas in het bagageruim en ga naar binnen.

Ik passeer een aantal andere studenten van mijn leeftijd, maar durf niet naast hen te gaan zitten. In plaats daarvan zoek ik een plekje achterin uit. In Malaney stond ik niet bepaald bekend als een sociaal dier en ik denk niet dat daar op deze school verandering in zal worden gebracht.

Een paar minuten later zit de bus halfvol. De chauffeur wurmt zich tussen het smalle gangpad en telt hoeveel studenten er zijn. Terwijl hij heen en weer loopt, deelt hij aan iedereen snoepjes uit. Zonder na te denken, kauw ik op het snoepje en slik ik het door. Ik druk mijn wang tegen het koude glas aan en sluit mijn ogen. Het laatste wat ik hoor is het zachte gebrom van de motor, voordat ik in een diepe slaap verweekeld raak.

Ik schrik wakker van een hard geluid en schiet overeind. Vermoeid wrijf ik over mijn slapen. Is de bus al gestopt? Ben ik op mijn nieuwe school beland? Ik knipper een paar keer met mijn ogen, voordat ik doorheb wat er aan de hand is.

Ik ben niet meer in de bus.

Met dekens en al lig ik in een groot bed in een kamer die ruikt naar schoonmaakmiddel. Mijn lichaam voelt stijf aan. Wie heeft me naar deze kamer gebracht?

Ik draai mijn hoofd richting het raam. Het is licht buiten. Ik breng mezelf ertoe de dekens van me af te gooien en naar de eikenhouten vensterbank te lopen. Knipperend tegen de felle zonnestralen kijk ik naar het uitzicht. Uitgestrekte bossen en graslanden verschijnen voor mijn ogen. Het verschilt behoorlijk met wat de brochure me heeft aangesmeerd. Het MSI zou niet ver van de hoofdstad af moeten liggen, een vervuilde industriestad.

Ik loop bij het raam vandaan en kijk de rest van de kamer rond. Het is opgedeeld in twee identieke helften met elk een bed, bureau en een kast. Ik ben de enige hier, maar weet niet of ik daar blij mee moet zijn. Ik ben door

wildvreemden vastgezet in een kamer, op een plek waarvan ik nauwelijks kan geloven dat het bij het verziekte Astyll ligt. Op mijn tong proef ik de zure nasmaak van het snoep. Alles in mij schreeuwt dat ik moet vluchten. Er is iets vreemds aan de hand, maar ik weet niet wat.

Ik trek ruw aan de deur, die tot mijn verbazing meteen meegeeft. Onder een luid gekraak vliegt hij open en stap ik een slecht verlichte hal in. Ik moet even wennen aan het donker, maar besluit om niet terug te gaan. Het is beter om zelf op zoek te gaan naar de waarheid, dan te wachten tot iemand me hier vindt. Ik beschouw het als een goed teken dat de deur niet op slot zit, want dat betekent dat ze niet de intentie hebben om me gevangen te houden.

Voetje voor voetje verken ik de hal. Aan de muren hangen tientallen schilderijen: stillevens, landschappen en zelfportretten. Ik blijf staan voor het grootste portret, waarop een kleine familie staat afgebeeld met dure kleding aan en kronen op hun hoofden. Het ziet eruit als een zestiende-eeuws schilderij waar menig musea miljoenen voor zouden aftikken.

"Indrukwekkend, hè?" zegt een stem achter me.

Ik deins achteruit.

"Niet schrikken", zegt het meisje lachend. "Ik ben het maar."

Mijn ogen vallen op een lang meisje met blond kroeshaar. Ze is minstens een paar jaar ouder dan ik, maar straalt iets kinderlijks uit. Ze draagt een donkerrode blazer en een lange zwarte broek, waarop het geborduurde logo van de school te zien is. Een vlag van opluchting komt over me heen. Ik ben op de juiste plek.

Het meisje steekt haar hand naar me uit. "Jij moet vast Avery-Anne Saint zijn."

Weifelend schud ik haar hand. "Je mag me Avery noemen", zeg ik voorzichtig. "Wie ben jij precies?"

"Ik ben Daia Merrick. Komend jaar zal ik je mentor en kamergenoot zijn."

Ik frons mijn wenkbrauwen. "Ik heb niets gelezen over een mentor. Ben jij soms degene die me in die kamer heeft geplaatst?"

"Nee, dat was het werk van een paar Ouderejaars. Je hebt geen idee hoeveel moeite het kost om een stel bewusteloze leerlingen twee verdiepingen omhoog te tillen."

Stomverbaasd kijk ik haar aan. "Hoe kan je zoiets nou nonchalant zeggen?" vraag ik paniekerig. "Wat hebben ze met me gedaan?"

Daia pakt me voorzichtig bij mijn schouders vast. "Ik beloof je dat er niets ergs is gebeurd, Avery, en dat je de waarheid snel zal weten. Loop je met me mee? Het is tijd om het schoolhoofd te ontmoeten."